

ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

АПЕЛАТИВНА ПРОКУРАТУРА - ВАРНА

9000 Варна, площад „Независимост“ № 2, тел./факс 052 609 404, E-mail: ap@vn.prb.bg

Рег. № 1653/09 год.

Гр. Варна 15.11.2010 год.

ДО ОКРЪЖНА ПРОКУРАТУРА - ВАРНА

На № 2943/09 год.

ПОСТАНОВЛЕНИЕ

Гр. Варна, 15.11.2010 год.

Вилен Мичев - зам. апелативен прокурор в Апелативна прокуратура - Варна, по указание на Върховна касационна прокуратура изх. № 3-513/09 год. от 15.09.2010 год. и след като се запознах с материалите по преписка вх. № 1653/09 год. по описа на Апелативна прокуратура - Варна извърших служебна проверка на постановление изх. № 4-131/10 год. от 12.08.2010 год. на Окръжна прокуратура - Варна, при която

УСТАНОВИХ:

С проверяваното постановление Окръжна прокуратура – Варна е повторно отказала да образува досъдебно производство срещу бившия областен управител на Варненска област – Христо Контров във връзка със сключения договор между Държавата и Холдинг „Варна“ от 15.06.2009 год. за продажба на пет поземлени имота с обща площ 122 047 кв. м. и обща данъчна оценка от 9 778 211,10 лв. за сумата от 11 747 445,00 лв., при средна цена определена от независим оценител от 96,25 лв. за 1 кв. м. Въпросните имоти са ситуирани между брегоукрепителните и брегозащитните съоръжения зад плажните ивици на Офицерския плаж и плажовете Буните и Морската градина на гр. Варна и естественото ѝ продължение м-ст „Салтанат“.

От материалите по преписката се установява че с постановление изх. № 1653/09 год. от 20.10.2009 год. Апелативна прокуратура - Варна е отменила първия отказ на Окръжна прокуратура – Варна да образува досъдебно производство по случая, като е дала указания за допълнителна проверка включително и относно действията на изпълнителните директори на БАИ, на АГКК, на ресорния зам. министър на РРБ, както и на министъра на РРБ и министъра на икономиката и енергетиката. В тази връзка е била извършена предварителна проверка от компетентната за такава проверка с оглед чл.35 ал.3 от НПК Софийска градска прокуратура. Проверката е приключила с постановление за отказ да се образува досъдебно производство, като са изложени мотиви за липсата на данни за извършени престъпления по служба от Стоян Сталев – изпълнителен директор на Българската агенция за инвестиции, направил предложението до Варненския областен управител за продажба на имотите на „Холдинг Варна“ АД и от министрите на РРБ и ИЕ, дали съгласие за осъществяване на продажбата, съответно - Асен Гагаузов и Петър Димитров (върху съответния документ има печат на зам. министър Анна Янева, поради което не е ясно, дали Янева не е подписала вместо министъра).

Със същото отменително постановление Апелативна прокуратура - Варна е указала на Окръжна прокуратура – Варна да анализира трансформацията на собствеността на продадените имоти по актове за държавна собственост – от изключителна държавна собственост в частна държавна собственост.

Указано е било да се установи как се е формирала волята на областния управител да сключи сделката, както и да се изяснят въпросите относно предвижданията, приемането и влизането в сила на Общия устройствен план на гр. Варна.

В хода на допълнителната проверка е бил изяснен механизмът, по който се е осъществила сделката между Държавата и Холдинг „Варна“. Видно от събраните документи и от техния анализ, извършен от Окръжна прокуратура – Варна, че се касае до няколко последователни решения на държавни органи, като интерес по настоящата преписка представляват решението на зам. областния управител Аврам Тодоров да състави за по-късно продадените имоти актове за частна държавна собственост и решенията на областния управител Христо Контров да поиска съгласието на министрите на РРБ и на ИЕ за продажбата на петте имота на сертифицирания инвеститор и впоследствие да сключи

договор за продажбата ми при условията, посочени в договора.

В мотивите на проверяваното постановление тези решения не са детайлно изследвани и преценката на прокурора от окръжната прокуратура, че те са законосъобразни, е необоснована. Съображенията ми затова са следните:

1. Относно съставянето на актовете за частна държавна собственост.

Правомощията на областния управител в тази насока са регламентирани от чл.70 от Закона за държавната собственост. Законът не предвижда възможност или оперативна самостоятелност на областния управител да определя вида на собствеността върху един имот или вещь като публична или държавна. Това е така, защото съгласно чл.6 ал.1 и ал.2 от ЗДС, само Министерският съвет с решение може да променя вида държавна собственост от публична в частна и обратно.

В конкретния случай, е било установено, че през 1997 год. тогавашния кмет на Община – Варна, изпреварвайки с повече от 10 години развитието на българското законодателство, одобрил Акт за **частна общинска** собственост № 245 от 05.09.1997 год., който включвал терен – „крайбрежна ивица“ от 140 000 кв. м, находящ се между горния ръб на ската на Морската градина и крайбрежния път (дамба).

За същия терен, през 1998 год., тогавашният Варненски областен управител одобрил Акт за **публична държавна** собственост № 1073 от 14.05.1998 год.

Налице и Акт № 40 от 18.03.1997 год. одобрен от тогавашния министър на финансите Светослав Гаврийски за **изключителна държавна собственост** на недвижим имот, находящ с в гр. Варна , представляващ Паметник на градинско-парковото изкуство „Историческо ядро на Морската градина“ с граници на имота – по посока на часовниковата стрелка: морския бряг, Военноисторическия музей, булевардите „Приморски“, „Цар Освободител“, Княз Борис“, Шокъров канал, алеята на крайбрежната алея – до Паметника на граничаря, брегова ивица, с обща площ 55 ха.

През 2000 год. министърът на РРБ Евгени Цачев одобрил актове за **изключителна държавна** собственост – АИДС № 603/17.05.2000 год. за 171 106 кв. м Морски плаж „Буните“, АИДС № 604/17.05.2000 год. за 56 166 кв. м Морски плаж „Офицерски“ и АИДС № 606/17.05.2000 год. за 16 767 кв. м. за Морски плаж „Рибарски“. Общата площ на терените, актувани като изключителна държавна собственост е 244 039 кв.

м., а границите им са: на изток – крайбрежна алея, на юг – брега на Черно море, на запад – мостик на плаж „Централен” и на север – Морската градина.

През 2009 год. зам. областния управител Аврам Тодоров одобрил актове за **частна държавна собственост** - АЧДС № 7349/19.03.2009 год., АЧДС № 7350/19.03.2009 год., АЧДС № 7351/19.03.2009 год., АЧДС № 7352/19.03.2009 год. и АЧДС № 7353/19.03.2009 год.

Безспорно е, че през периода между 2000 и 2009 год. са настъпили две съществени законодателни промени, с които се легално се дефинират понятията „крайбрежна плажна ивица” и „морски плаж” – пар.2а и пар.2б от ДР към ЗДС с изменението обн. ДВ бр.32 от 12.04. 2005 год., и с чл.6 ал.1 и ал.2 от ЗУЧК, в сила от 01.01.2008 год. От анализа на дефинициите може да се направи изводът, че със ЗУЧК отпада като част от морския плаж „прилежащата водна площ” и отпада изискването към крайбрежната плажна ивица да е с начин на трайно ползване за рекреационни цели. Сходствата между посочените дефиниции, са толкова големи, че ако се е налагала промяна във вида на собствеността на крайбрежните терени, тя е следвало да се направи още през 2005 год. Още тогава с пар.2б от ДР към ЗДС е било определено, че „границите на територията на морския плаж се определят въз основа на геодезическо заснемане чрез преки геодезични измервания, което се отразява в Акта за изключителна държавна собственост”. С оглед на това, не е ясно защо Окръжна прокуратура – Варна е приела, че новите геодезически измервания по ЗУЧК могат да представляват самостоятелно правно основание за съставяне на нови актове и то за частна държавна собственост. Следва да се отбележи, че ЗУЧК не третира въпроси, свързани с частната държавна собственост. Единствено в чл.6 ал.4 е определено коя публична държавна собственост не може да бъде обявявана за частна. Разсъждавайки по въпроса за това, че терените правилно са актувани като частна държавна собственост, окръжната прокуратура е следвало да прецени, и дали не са били налице основания за актуването на терените като публична държавна или частна общинска собственост, в зависимост от вида на собствеността върху брегоукрепителното съоръжение – дамба - чл.6 ал.4 т.2 и ал.5 от ЗУЧК.

Следва да се има предвид, че Законът за държавната собственост е уредил случаите, при които следва да се издаде акт за частна държавна собственост – това са

случаите, при които държавата придобива имоти чрез способите, изброени в чл.43 ал.1 - покупка, замяна, дарение, делба, възмездно или безвъзмездно учредяване на вещни права, завещание или чрез други начини, определени в закона. Вярно е, че според чл. 71 от ЗДС когато при изменение в подробните устройствени планове, кадастралната карта (кадастрален план), плановете за земеразделяне, лесоустройствените планове, както и в други планове, свързани с възстановяването на правото на собственост върху земи и гори от горския фонд, се образуват нови поземлени имоти, за всеки новообразуван поземлен имот се съставя **нов акт за държавна собственост**, в който се посочват номерът и датата на стария акт. Промяната се отбелязва и върху стария акт и се вписва в службата по вписванията. Този текст обаче не визира промяна вида на собствеността, тъй като при промяна на статута на имота се прилага чл.74 ал.3 от ЗДС, а той препраща към чл.6 от ЗДС, който пък изисква решение на Министерския съвет.

До изменението си в ДВ. бр.32 от 12 април 2005 год. чл.70 ал.1 от Закона за държавната собственост е предвиждал актовете за държавна собственост на недвижими имоти да се утвърждават от областния управител или от определен от него заместник областен управител. С посоченото изменение възможността областният управител да делегира това правомощие на свой заместник е отпаднало, поради което следва да се приеме, че зам. областния управител Аврам Тодоров одобрил актове за **частна държавна собственост** - АЧДС № 7349/19.03.2009 год., АЧДС № 7350/19.03.2009 год., АЧДС № 7351/19.03.2009 год., АЧДС № 7352/19.03.2009 год. и АЧДС № 7353/19.03.2009 год. не е бил компетентен да стори това.

Тъй като въпросните актове не са индивидуални административни актове по смисъла на АПК, както е отбелязано от окръжната прокуратура, не може да се приеме, че те са нищожни. Същевременно ЗДС, в чл.5, е дефинирал актът за държавна собственост като официален удостоверятелен документ, който се съставя от компетентното длъжностно лице по ред и форма, определени в закона. Когато длъжностното лице не е било компетентно да актува съответния имот, се опорочава удостоверятелната сила акта за държавна собственост. Правните последици от такъв порок могат да бъдат свързани с евентуална нищожност на индивидуалните административни актове, издадени на основата на такива официални документи без удостоверятелна сила, включително и отказ на съдията по

вписванията по чл.32а от Правилника за вписванията, какъвто всъщност, по неустановени от прокуратурата причини, няма.

В тази връзка съдебната практика на административните съдилища приема, че ЗДС не предвижда възможност за делегиране на правомощията по Глава пета на ЗДС, което означава, че единствено областния управител е компетентен да се произнася за актуването и деактуването на имоти – частна държавна собственост (в този смисъл е определение от 25.02.2010 год. по адм. дело № 522/2010 год. на ВНАС, потвърдено с определение № 4279 от 01.04.2010 год. по адм. дело № 4134/2010 год. на Трето отделение на ВАС).

Гореизложеното от само себе си се налага изясняването и на въпроса каква и какъв вид е била собствеността върху петте имота **преди съставянето актовете за частна държавна собственост на 19.03.2009 год.** С този въпрос са свързани много други неизяснени въпроси:

- ако собствеността върху терените, идентифицирани по кадастралната карта като имоти 10135.2561.5, 10135.2561.9, 10135.2561.12, 10135.2561.18 и 10135.2561.175, преди 19.03.2009 год. е била публична държавна, съставянето на актове за частна държавна собственост без решение на Министерския съвет е нарушение на чл.6 ал.1 от ЗДС. В тази законова разпоредба не се визират отделни хипотези, при които един имот, публична държавна собственост, престава да има това качество. Това само може да означава, че във всички случаи, които водят до тази качествена промяна на имота, е необходимо решение на Министерския съвет за обявяването му като частна държавна собственост. Без значение е, дали са налице нов общ устройствен план или подробен устройствен план, или нова кадастрална карта.
- ако собствеността върху горепосочените терени е била винаги частна държавна собственост, то всички лица, които са владяли даже недобросъвестно отделни части от тях за повече от десет години биха могли да претендират за придобиването им по давност – чл.7 ал.3 от Закона за държавната собственост и чл.79 от Закона за собствеността. Известно е, че от много години част от варненските рибари са владяли части от тези имоти.

- към имотите частна държавна собственост могат да се отправят реституционни претенции.
- налице са други актове за държавна собственост, които включват части от горепосочените имоти – такъв акт се очертава актът за изключителна държавна собственост върху Морската градина (АИДС № 40 от 18.03.1997 год., одобрен от финансовия министър Светослав Гаврийски).
- ако имотите винаги са били частна държавна собственост, действителни ли са договорите за концесии.
- ако имотите винаги са били частна държавна собственост, защо „Холдинг Варна“ АД не са поискали да ги купят още през 2007 год., когато са били сертифицирани от БАИ. По този начин нямаше да възникнат проблеми със сроковете за реализация на инвестиционните намерения. И в този аспект следва да бъде разгледано проверяваното постановление на Окръжна прокуратура – Варна.

2. Относно сроковете в инвестиционния план, в сертификата и в договора за продажба.

В отменителното постановление на Апелативна прокуратура - Варна от 20.10.2009 год. беше изяснено, че в Закона за насърчаване на инвестициите (чл.22а) няма задължение (т.нар. „обвързана компетентност“) за областния управител по искане на инвеститор, получил сертификат за клас инвестиция, да извърши продажба на недвижим имот - частна държавна собственост, по местонахождението на инвестицията, без провеждане на търг, след оценка и писмено съгласие от министъра на икономиката, енергетиката и туризма и от министъра на регионалното развитие и благоустройството. Касае се за упражняване на т.нар. дискреционна власт или на власт, основана на „свободното съобразяване“. Независимо от степента на свободата за преценяване, с която е разполагал областния управител, тя не се намира извън правото. Тя е обвързана с правото и е подчинена на закона, поради което актовете на областния управител, издадени при оперативна самостоятелност няма да бъдат признати от правото, ако не са издадени от компетентния орган, ако не е спазена предвидената за тях от закона форма, ако са игнорирани задължителните условия за издаването им, както и ако не съответстват на

преследваната от закона цел (ако не целенасочени по закон). Следва да се отбележи, че министерските съгласия за сделката, също са основани на дискреционна власт в горепосочения смисъл.

Към периода от 02.04.2009 до 15.06.2009 год. (от подаване на искането на „Холдинг Варна“ до БАИ до сключване на договора за покупко-продажба) чл.1 ал.2 от Закона за насърчаване на инвестициите е дефинирал целите на закона:

- повишаване конкурентоспособността на българската икономика чрез нарастване на инвестициите за научни изследвания, иновации и технологично развитие в производства и услуги с висока добавена стойност при спазване принципите на устойчивото развитие;

- подобряване на инвестиционния климат и преодоляване на регионалните различия в социално-икономическото развитие;

- създаване на нови и високопроизводителни работни места.

Наред с дефиницията на целите, същият закон в чл.10 ал.2 т.2 и чл.11 ал.2 е предвидил разработването на програми за насърчаване на инвестициите от министъра на икономиката и от областния управител.

В този смисъл, Окръжна прокуратура – Варна е следвало да извърши преценка с възможностите на инструментариума на чл.145 от Закона за съдебната власт доколко действията и актовете на съответните длъжностни лица, свързани със сделката, са съответствали на изброените цели, както и какво е било предвидено за инвестиционния проект на „Холдинг Варна“ в съответните програми за насърчаване на инвестициите.

В Предложението на изпълнителния директор на БАИ от 06.04.2009 год. до Варненския областен управител прави впечатление следният абзац:

„Общата стойност на инвестиционния план със срок реализация до края на първото полугодие на 2010 г. включително, възлиза на 73,1 милиона.”

Видно от самия проект е, че в него е предвиден срок за въвеждане в експлоатация на предвидените по проекта обекти – м. септември 2010 год.

Съгласно пар.35 ал.1 от ПЗР към ЗИДЗНИ (обн. ДВ, бр.42 от 29 май 2007 год. и в сила от 30.08.2007 год.), който всъщност е създал възможността за сделката, „инвестиционните планове, получили сертификат за клас инвестиция по досегашния ред, се

насърчават до осъществяването на инвестицията за срок не по-дълъг от три години, смятано от датата на издаване на сертификат”. В конкретния случай сертификатът е издаден на 14.08.2007 год. и 3-годишният срок е изтекъл на 14.08.2010 год.

Този тригодишен срок определя рамките за реализация на инвестиционния план и насърчаването му с конкретни мерки, трябва да бъде обусловено от възможността за такава реализация във времето. Иначе би се допуснало да се насърчават инвестиции без срок за осъществяването им.

Видно от писмото на Варненския областен управител от 30.04.2009 год. до министрите на РРБ и ИЕ за съгласуване на продажбата, че не е посочен срокът за реализация инвестиционния план. Очевидно е, че към този момент, е оставала една година и тя е била крайно недостатъчна.

В писмата на министрите, с които са дали съгласие за продажбата срокът също не е коментиран, поради което мотивите за съответните решения на областния управител и на министрите на РРБ и ИЕ, са неясни.

За отбелязване е посоченото в писмото на министъра на ИЕ от 05.06.2009 год., че се обръща внимание на областния управител да включи в договора за продажба като клауза санкцията, предвидена чл.19 от ЗНИ (в сила до 29.08.2007 год.), а именно, че неизпълнението на инвестиционния план по отношение на срока и размера на инвестицията са основания за разваляне или прекратяване на договора. Това не е било изпълнено от областния управител, а клаузите относно срока на инвестицията са такива, че се дава възможност 3-годишният срок да не бъде спазен и това да не се санкционира.

3. Относно договора за продажба.

Както вече беше посочено, продажбата на имотите с кадастрален идентификатор 10135.2561.5, 10135.2561.9, 10135.2561.12, 10135.2561.18 и 10135.2561.175 е била осъществена като насърчителна мярка по Закона за насърчаване на инвестициите. Процедурата се е развила в следната хронология:

- на 14.08.2007 год. е издаден сертификат на „Холдинг Варна” АД за първи клас инвестиция.
- на 02.04.2009 год. „Холдинг Варна” АД е отправил искане до БАИ за прилагане на насърчителни мерки.

- на 06.04.2009 год. БАИ предлага на Варненския областен управител да открие процедура по закупуване на имотите.
- на 30.04.2009 год. Варненският областен управител, на основание чл.22а ал.1 от ЗНИ е поискал съгласуване на продажбата на имотите от министрите на РРБ и ИЕ.
- на 12.05.2009 год. – министърът на РРБ е съгласувал продажбата, като в писмото му е записано: „Считам, че искането на дружеството попада в обхвата на субектите, визирани чл.22а ал.1 т.1 от ЗНИ и пар.35 ал.3 от ЗИД на ЗНИ във връзка с чл.18 ал.3 в редакцията му преди влизане в сила на ЗИДЗНИ – 30.08.2007 год. и във връзка с пар.3 ал.3 от ППЗНИ...”.
- на 05.06.2009 год. - министърът на ИЕ е съгласувал продажбата, като в писмото му е записано: „...на основание чл.18 ал.1 т.2 и ал.3 от ЗНИ (в сила до 29.08.2007 год.) във връзка с пар.35 ал.3 от ПЗР на ЗИД на ЗНИ (обн. ДВ, бр.42 от 2007 год., в сила от 30.08.2007 год.) принципно не възразявам при спазване на всички нормативни изисквания да бъдат продадени на „Холдинг Варна“ АД...”.
- на 08.06.2009 год. Варненския областен управител е издал Заповед № РИ-09-8500-18, с която на основание пар.35 ал.3 от ЗИД на ЗНИ, обн. ДВ, бр.42 от 2007 год., във връзка с чл.18 ал.3 от ЗНИ в редакцията му преди влиза в сила на ЗИДЗНС – 30.08.2009 год. и съгласията на министрите на РРБ и ИЕ определил „Холдинг Варна“ АД за купувач на имотите.
- на 15.06.2009 год. бил сключен договор за покупко-продажба на имотите.

Проследяването на хронологията на процедурата е от значение за определяне на приложимите законови разпоредби, тъй като през периода от 14.08.2007 год. до 15.06.2009 год. са направени по няколко изменения на ЗНИ и ППЗНИ и на ЗДС и ППЗДС.

Независимо, че сертификатът за първи клас инвестиция е издаден във „вокацио легис“ на Закона за изменение и допълнение на Закона за насърчаване на инвестициите, който е бил обнародван в ДВ, бр.42 от 29.05. 2007 год., влязъл в сила от 30.08.2007 год. пар.35 ал.1 от ПЗР към същия закон предвижда, че „инвестиционните планове, получили сертификат за клас инвестиция по досегашния ред, се насърчават до осъществяването на

инвестицията за срок не по-дълъг от три години, смятано от датата на издаване на сертификат”.

Алинея 3 на същия параграф препраща към старата редакция на чл.18 от ЗНИ като прогласява, че „инвестиционните планове по ал.1 от първи клас се насърчават по досегашния ред на изменения с този закон чл.18 съгласно действащото законодателство в областта на държавните помощи за предоставяне на индивидуална помощ за изграждане на елементи на техническа инфраструктура със средства от републиканския бюджет”.

Съгласно визираната редакция на чл.18 ал.1 т.2 от ЗНИ (ДВ, бр. 37 от 2004 год., в сила от 06.08.2004 год.) „по искане на инвеститор, получил сертификат за инвестиция от първи клас, агенцията предлага на компетентните органи да извършат продажба на недвижим имот - частна държавна или общинска собственост”. Ал.3 на същия чл.18 гласи, че „продажба на недвижим имот - частна държавна собственост, може да се извърши без провеждане на търг или конкурс след извършена оценка от независим лицензиран оценител и съгласуване с министъра на икономиката и министъра на регионалното развитие и благоустройството. Въз основа на становищата и извършената оценка областният управител може да издаде заповед за прехвърляне правото на собственост и да сключи договор.

Цитираната нормативна уредба регламентира възможността, инвеститор със сертификат за първи клас инвестиция да закупи недвижим имот частна държавна собственост, без провеждане на търг или конкурс. Изключването на търга, като средство за определяне на сравнително справедлива и пазарна цена не означава, че се изключва действието на Закона за държавната собственост, който регламентира редица условия при продажбата на имоти частна държавна собственост. От самата редакция на чл.18 от ЗНИ е видно, че в редица случаи препраща към Закона за държавната собственост, а в други – повтаря уреденото в ЗДС. Като пример следва да се посочи чл.18 ал.6 от ЗНИ, според който “ограничено вещно право върху недвижим имот - частна държавна собственост, може да се учреди безвъзмездно от областния управител със съгласието на Министерския съвет” и разпоредбите на чл.56 ал.2, чл.58 ал.4 от ЗДС, където безвъзмездно право на ползване, безвъзмездно право на строеж на ведомства може да се учреди със съгласието на Министерския съвет.

От тази гледна точка следва да се приеме, че по отношение на продажбата по чл.18 ал.3 от ЗНИ следва да се прилага разпоредбата на чл.47 ал.1 от ЗДС в редакцията му преди изменението с ДВ, бр.87 от 05.11.2010 год., а именно, че „продажбата и учредяването на ограничени вещни права върху имот – частна държавна собственост, чиято данъчна стойност надхвърля 500 хил. лв., се извършва с решение на Министерския съвет по предложение на регионалното развитие и благоустройството.” По преписката е установено по безспорен начин, че четири от петте имота са с данъчни оценки над 500 000 лв. и че решение на Министерския съвет по чл.47 ал.1 от ЗДС няма.

В тази връзка е необходимо да се изясни какви са причините за друго тълкуване на закона от страна на Варненския областен управител, тъй като при наличието на две правни основания да се обърне към Министерския съвет (чрез министъра на РРБ или директно) – по чл.6 ал.1 и по чл.47 ал.1 от ЗДС той е бездействал.

За правилното решаване на казуса по преписката, Окръжна прокуратура – Варна следва да стори следното:

1. Да се установи статута на продадените пет имота към датата на съставянето на актовете за частна държавна собственост (19.03.2009 год.) и към датата на издаване на заповедта на областния управител за продажбата им (08.06.2009 год.) от гледна точка на:
 - устройството на територията – наличие на влязъл сила Общ устройствен план, наличие на подробен устройствен план, наличие на специфични правила и нормативи от териториално-устройствен характер.
 - наличието на особена защита по смисъла на пар.5, т.4 от ЗУТ или на специфични характеристики като крайбрежна зона (ЗУЧК), свлачищна територия, наличие питейно-битови или минерални водоизточници, техните санитарно-охранителните зони води, представляващи публична държавна или публична общинска собственост, съгласно Глава втора от Закона за водите.
 - вида на държавната собственост – публична, изключителна или частна. В тази връзка следва да се провери дали в продадените имоти попадат части

от Морската градина (АИДС № 40 от 18.03.1997 год.) , дали самите имоти не са били част от Морската градина, дали части от имотите не са разположени върху брегоукрепителни или брегозащитни съоръжения (включително дренажното задтилие на дамбата), или върху отвоювани от морето територии (какъвто е случаят с дамбата Балчик - Албена).

2. Да се установи на какво правно основание са били делегирани правомощия на зам. областния управител Аврам Тодоров за съставяне на актове за държавна собственост и на зам. министър Анна Янева за разпореждане с държавни имоти.
3. Да се установи по какви причини не са били приложени разпоредбите на чл.6 ал.1 и на чл.47 ал.1 от ЗДС, които изискват решение на Министерския съвет при обявяването на имоти публична държавна за частна държавна собственост и при продажбата на имот – частна държавна собственост, чиято данъчна стойност надхвърля 500 хил. лв.
4. Да се проверят и продажбите по заповеди на същия областен управител с номера № РИ-09-8500-20 от 19.06.2009 год., № РД-09-7706-110/2/ от 19.06.2009 год. и N РИ-09-8500-15 от 09.03.2009 год.

По преписката е налице решение на Окръжна прокуратура – Варна по чл.38 от ЗДОИ, което е било обжалвано пред Апелативна прокуратура - Варна от представителя на СОПА. Тъй като горестоящата прокуратура не е орган, пред който могат да се обжалват решения по чл.38 от ЗДОИ, тези материали следва да се върнат на Окръжна прокуратура – Варна, която да ги изпрати на компетентния орган.

Предвид горното и на основание чл.199 и чл.213 ал.2 от НПК

ПОСТАНОВИХ:

ОТМЕНЯМ постановлението на Окръжна прокуратура - Варна изх. № 2943/09 год. от 12.08.2010 год.

Окръжна прокуратура - Варна да изпълни указанията, посочени в мотивите на това постановление.

Копие от постановлението, заедно с преписка вх. № 2943/09 год. да се изпрати на Окръжна прокуратура - Варна.

Постановлението подлежи на обжалване пред Върховната касационна прокуратура.

ПРИЛОЖЕНИЕ: преписка вх. № 2943/09 год.

ЗАМ. АПЕЛАТИВЕН ПРОКУРОР:

/Вилен Мичев/

